איז שוועדע מינוטען

(סקיצע)

פון ל. בערקאוויטש.

מיט אן אויסגעשטעלטען קאלכער, און האסטיגע טריט, האט פרידמאן זיך שנעל געשארט אויפ'ן טראטואר האדט צו די שוועלען פון די קראמען, וואו די קאונטע אברעכאך האבען איהם עס־וואס באשיצט פון דעם נעריכטען דראב־נעם רעגען. ער האט זיך נעאייקט קו־מען וואס גיבער צו זיך אין ציטערעל.

דער רעגען האט זיך אלין וואס ווין־טער איז כיהער פארשווארקט און איז נעווארען שווערער אין עדיכטער. פרידמאן האט אנגעהויבען שפריצען נאך שנעלער, און אין א פאר מינוטען האט ער זיך עפעס נ־ט, וואס אין נעשרי־ען, נעבען דער טיהר וואס פיהרט צו זיין וואוינונג. ער האט מיט אימפעט אויסגעפענט די טיהר, און אויפהויבענדיג א בריעף פון דער פאר לאנג איז ער, מיט די אויגן דורכגע־לאפען זיין נאמען אויפ'ן קאנווערט, עס ארויסגעצויגן פידושאק, און האט נעמומט אפוישיען דעם שוויס און די רעגנקראפען פון זיין פנים.

— פו, א מיזעראבלער וועטער! — האט ער צו זיך גימורמלט, און צו דער־זעלבער צייט, זיך דערפיהלט זיי־נער גרין פרייער.

זיין ארעם מיפלירט ציטערעל מיט די אבגעקלאפטע פאפעטען אין וועגן, וואס האט ערשט מיט א שעה פריהער איהם נעלאנגווייליגט און נעטרי־בען ציטלאן אין נאס, האט אונטערי־דרוק פונם מאנאטאנעם דראבנעם רעגען, באקומען ביי איהם נייס אינטערעס חן. ער האט ביי דעם מאמענט זיין ציטערעל — אט דאס קליין ציטערעל — האט ער דערשפירט, איז א טייל פון איהם, פון זיין לעבען, אט די גראהליכע וועגע, האלטען אינגע־שלאסען אין זיך דעם סוד פון זיין באנערהאר און זיינע חלומות, און טיילען זיך מיט זיין שיקזאל. אט די בילדער אנזיכטס־לאפטער, נאבאהמונגען פון קונסט־בילדער, וואס הענגען אויף די וועגנ, פארקויפט זיי (אזוי לויטעט די מודעה) א קלעפטע פון דעם אונשטערבליכען פיעל באי־הימטען פעטער, אין וועלכער דער אונפארגלייכבארער עלר האט נעמאכט זיין לוסטרייזע אהין וואו עס הערשט דער אלמעכטיגער פלוטא!....

און דער עולם־שטופט זיך צום פענס טער און באיוואונדערט די קליפטע וואס איז נעמאכט פון אמת רוסישען דעמב (אזוי שטעהט בפירוש אנגעשריבען) גלייך ווי עס וואלט נעווען צוויישרליי דעמבעם אמת רוסישער. און ניט קיין אמת רוסישער !... די מענער סמאטש קען מיט די ליפען, די פרויען לענגען אלע מאל צו די נאז טיכלאך צו די אויגען אין מונ'ם פענסטער צו דער טיר איז שוין ניט קיין וויטער מהלך, מען קויפט דער־וויל די בארגיינס, קען לעדיגנס אויס די קעשענס אום כדי די אויטע זאלען וועלען נאך אריכער און דער רייכער נאך מער־רייכער.

דעם אמת זאגענדיג ווער איך אבער פשיטעלעך ניט שמארק נתפעל פון אזעלכ העלענגטמטען און איך הויב אפילו ניט אן צו דענקען א טרעפער אז לעווען אויף

טעטיגקייט פריוואטיירונגען טוים! עס קען זיין אז עס נעהמט זיך דערפון וואס אין מיין בדומט קאפט ניט קיין האלץ פאר "פור דעיואל" וויי מען רופט איהם אציגר אין פארשוואנדען אין די ברוי־זענדע פון רוישענדען נייעניא־פאלם, און נעמט דעם נאס אין זיך אריין וויי א שוואם. אבער פון אויפהויבען אפוישיען פון זיין פנים.

— פו, א מיזעראבלער וועטער! — האט ער צו זיך גימורמלט, און צו דער־זעלבער צייט, זיך דערפיהלט זי־כערער גרין פרייער.

זיין ארעם מיפלירט ציטערעל מיט די אבגעקלאפטע פאפעטען אין וועגן, וואס האט ערשט מיט א שעה פריהער איהם נעלאנגווייליגט און נעטרי־בען ציטלאן אין נאס, האט אונטערי־דרוק פונם מאנאטאנעם דראבנעם רעגען, באקומען ביי איהם נייס אינטערעס חן. ער האט ביי דעם מאמענט זיין ציטערעל — אט דאס קליין ציטערעל — האט ער דערשפירט, איז א טייל פון איהם, פון זיין לעבען, אט די גראהליכע וועגע, האלטען אינגע־שלאסען אין זיך דעם סוד פון זיין באנערהאר און זיינע חלומות, און טיילען זיך מיט זיין שיקזאל. אט די בילדער אנזיכטס־לאפטער, נאבאהמונגען פון קונסט־בילדער, וואס הענגען אויף די וועגנ, פארקויפט זיי (אזוי לויטעט די מודעה) א קלעפטע פון דעם אונשטערבליכען פיעל באי־הימטען פעטער, אין וועלכער דער אונפארגלייכבארער עלר האט נעמאכט זיין לוסטרייזע אהין וואו עס הערשט דער אלמעכטיגער פלוטא!....

און דער עולם־שטופט זיך צום פענס טער און באיוואונדערט די קליפטע וואס איז נעמאכט פון אמת רוסישען דעמב (אזוי שטעהט בפירוש אנגעשריבען) גלייך ווי עס וואלט נעווען צוויישרליי דעמבעם אמת רוסישער. און ניט קיין אמת רוסישער !... די מענער סמאטש קען מיט די ליפען, די פרויען לענגען אלע מאל צו די נאז טיכלאך צו די אויגען אין מונ'ם פענסטער צו דער טיר איז שוין ניט קיין וויטער מהלך, מען קויפט דער־וויל די בארגיינס, קען לעדיגנס אויס די קעשענס אום כדי די אויטע זאלען וועלען נאך אריכער און דער רייכער נאך מער־רייכער.

דעם אמת זאגענדיג ווער איך אבער פשיטעלעך ניט שמארק נתפעל פון אזעל העלענגטמטען און איך הויב אפילו ניט אן צו דענקען א טרעפער אז לעווען אויף

דעם לעזערס ווינקעל

די רעדאקציע פרעגט פאלקס שילען און די ארבייטער רינג פרעגט שילען.

(אן ענטפער)

זייט די הינע פרעגט שילען זענען גע־וואקסן דאס איינגענטום פון ארבייטער־רינג האט דער "אידישער זשורנאל" צו זיי נעמומען א מאדנע שטעלונג. צו ערשט מיט בדוואלאך פון בלומרשט באי־נוכער אדער לעזער און לעצטענס מיט אן עדיטאריעל פון רעדאקטאר בבבודו נגן ווערענדע פאר די ערשטע נומערן פון דער תירוץ ניט טאקטיש קייטן פון א קרעפאנענעין אדער אנפאר אנגטוואהרשיינליכקייט פון שרייבער, קען דאס אבער ניט זיין דער פאל מיט דעם זשורנאל פון רעדאקטאר רינגם מיר נאס פיר דעם 27־טען יולי פאר־וועלכען מיר רענקען אז דער זשורנאל איז פאראנט־וואדטליך און מיר פרעגען הלנו אתם אם לצדיק?

דער ארטיקעל טראגט דאס קעפעל "ער אונטערנאנג פון די היגע פרין שי־לען" און דער רעדאקטאר באמיהט זיך צו באווייזען אז שולדיג אין דעם אין דער "ארבייטער רינג" ווערענדע דער אונטערנאנג פון די פרין שולען. דאס איז נאך אבגענאפענען מיט יהרען פרי־דיגע נאך אבגענאפענען מיט יהרען פרי־דיגע נאך אבגענאפענען מיט יהרען פרי־דיגע